

РЕШЕНИЕ

№ 618

гр. Варна, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 49 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Димитър Димитров

при участието на секретаря М. Д. Узунова
като разгледа докладваното от Димитър Димитров Гражданско дело № 20223110112534 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени са от Г. И. А., ЕГН:*****, с адрес в град Варна, ж.к. **** 6, вх. Б, ет. 1, ап. 4, против „****“ ЕООД ЕИК:**** със седалище и адрес на управление: град ****, ул. „****“ № 11, представлявано от управителя **** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.422 ГПК, за признаване за установено, че ответника да заплати на ищеца сумите, както следва:

- сумата от **1950 лева/хиляда деветстотин и петдесет лева/**, представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври 2021 г., м. ноември 2021 г. и м. декември 2021 г. по трудов договор № ****/19.03.2021 г.

- сумата от **6 169.62 лева /шест хиляда сто шестдесет и девет лева и шестдесет и две ст./** представляващи левовата равностойност на сумата от 3 150 евро, представляващи командировачни пари за 90 дни по 35 евро на ден, за периода от м.октомври на 2021 г. до м.декември на 2021 г., съгласно Заповед № 90/13.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 13.07.2022г. до окончателно погасяване на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение №4422/14.07.2022г. по ч.гр.дело №9131/2022г. по описа на ВРС.

Доколкото е недопустимо увеличаване в хода на установително исково производство на претенцията, за която е издадена Заповед за изпълнение, съдът приема, че е сезиран и с иск с правно основание чл.215, ал.1 КТ, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **5375.60 лева /пет хиляди триста седемдесет и пет лева и шестдесет ст./** представляващи левовата равностойност на сумата от 3 150 евро, представляващи командировачни пари за 90 дни по 35 евро на ден, за периода от м.октомври на 2021 г. до м.декември на 2021 г., съгласно Заповед № 90/13.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата считано 10.01.2023г. до окончателно погасяване на задължението.

Приет е за съвместно разглеждане насрещен иск на „****“ ЕООД ЕИК:**** със седалище и адрес на управление: град ****, ул.”****” № 11, представлявано от управителя ****, против Г. И. А., ЕГН:***** с правно основание чл. 55 ЗЗД вр. чл. 211 от ГПК, за осъждане ответникът да му заплати сумата от **2151.80 лева**, представляваща надвнесена авансова сума и неотчетена от ответника, ведно със законната лихва. считано от датата на предявяване на насрещния иск - 26.10.2022г. до окончателното погасяване на задължението.

Ищецът основава исквата си претенция на следните фактически твърдения: Твърди, че с ответното търговско дружество е сключил Трудов договор № ****/19.03.2021г. на длъжност шофьор на товарен автомобил /международни превози/ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лева. Твърди, че със Заповед № 90 бил командирован да извърша превози в страните членки на ЕС като са определени дневни пари по 35 евро на ден. Твърди, че въпреки изпълнението на задълженията по сключения трудов договор, ответното търговско дружество не му заплатило трудовите възнаграждения за м. октомври 2021 г., м. ноември 2021 г. и м. декември 2021 г. в общ размер на 1950 лева, както и командировъчни пари в размер на 35 евро на ден, за периода от м. октомври до м. декември 2021 г. за 90 дни в общ размер на 6169,62 лева, представляваща левовата равностойност на сумата от 3150 евро. В уточняваща молба увеличава исквата си претенция по отношение дължимите суми за командировъчни пари, на сумата от 11545,22 лева /левовата равностойност на 5902,98 евро/. Твърди, че е депозирал на 13.07.2022 г. пред Варненския районен съд заявление за издаване на заповед

за изпълнение по чл. 410 от ГПК, за което е образувано ч.гр.д. № 20223110109131/2022 г., по описа на ВРС, XLIX състав. След получаване на съобщението за издадената заповед за изпълнение длъжникът „****“ ЕООД е депозирал възражение по чл. 414 от ГПК срещу дължимостта на вземането, което обуславя правния му интерес от водене на настоящия иск.

Ответникът е депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК, с който исковите претенции се оспорват по основание и размер. Твърди се, че на ищеца са изплатени както трудовите възнаграждения по Трудов договор № **** от 14.03.2021 г., а така също и дължимите за периода на трудовия му договор командировъчни средства в изпълнение на Заповед № 90 от 13.01.2021г., издадена на основание Наредба за командировките на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни автомобилни превози на товари. Не оспорва, че с ищеца са били в соченото трудово правоотношение, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лева, на пълен работен ден- 8 часа, със срок на изпитване 6 месеца, ДТВ за трудов стаж и професионален опит - 0,6% и пр. Твърди се, че за нуждите на заплащане на договореното възнаграждение Г. И. А. изразява желание да му се плаща по банков път и предоставя на фирмата банковата си сметка. Се, че утвърдена и работеща практика на транспортните фирми, занимаващи с превози на товари по международни пътища, както в ЕС, така и извън съюза, налага предоставяне на пари в брой на водачите при тръгване на път, както и заплащането на авансови преводи на парични средства за командировка, поради неяснотата при тръгване относно-маршрут, дата на прибиране, престой, свързани със задължителните почивки и престои в страни членки на ЕС(съюза). Твърди се, че на ищеца е издадена командировъчна Заповед № 24/19.03.2021 г. за извършване на превози в страните членки на ЕС, като са определени дневни пари в размер на 35 евро ден. Твърди се, че след снабдяване със Сертификат А1 или – Удостоверение относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателя съгласно Регламент на ЕС 883/04г. и Регламент 987/09г. на ЕС, даващо възможност за осъществяване на тази тр. дейност със срок на валидност - 18.03.2023г. На 19.03.2021г., Г. И. А. е изпратен като придружаващ основния водач (поради липса на професионален опит в управлението на МПС над 12т) на товарен автомобил над 12т. Scania R 450, на първата си командировка в страни от ЕС – като обучаващ се. Твърди се, че за

целия положен труд Г. И. А., „****“ ЕООД са направили т.н. авансови плащания съобразени с дните командировка, като заплатените суми са съобразни с извадките от неговата т.н. карта на шофьора или дигитална карта, отразяваща пътуване, престои, почивки и пр., които се съхраняват и в софтуер тахографа на съответния автомобил, който шофьорът е управлявал. Твърди се, че от счетоводните справки на дружеството се установява, че ищеца е получил по банков път по своята банкова сметка, в т.ч. и авансово сумата от 23928.53 лв., вкл. възнаграждения по тр. договор, и съответно командировки, когато работникът е бил в чужбина, а в същото време задълженията на „****“ ЕООД към ищеца на основание, подписания между тях тр. договор и във връзка със Заповед за командировка 24/19.03.21 г., съобразно заетостта му в командировка, е следвало да бъде в размер на 21776.73 лв. Твърди се, че на практика на ищеца са изплатени повече от дължимите му средства.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна и правна страна:**

Предявените по реда на чл. 422 ГПК искиове намират правното си основание в разпоредбите на чл. 128, т. 2 КТ, чл. 215 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За успешното доказване на така заявените претенции ищцовата страна е следвало в условията на пълно и главно доказване да установи наличието на ТПО с ответника в периода, за който се претендира изплащане на трудово възнаграждение, по силата на което ответникът се е задължил да заплаща на ищеца трудово възнаграждение в претендирания размер; че в процесния период ищецът реално е полагал труд при ответника; че ТПО е прекратено на соченото основание; периода на командироването му в чужбина и трудовата функция, която е изпълнявал в тази връзка; падеж на задължението за плащане на дължимото трудово възнаграждение и командировъчни средства.

При успешното провеждане на доказването на исковете, ответникът е следвало от своя страна да установи наведените от него положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения по иска, от които черпи благоприятни за себе си правни последици и в частност точно изпълнение на задължението си за заплащане на трудовите възнаграждения и командировъчни средства в договорения и регламентиран размер.

По делото не е спорно, а и се установява от представения Трудов

договор № **** от 19.03.2021 г., сключен между „****“ АД, в качеството му на работодател, и Г. И. А., в качеството му на работник, назначен на длъжност шофьор на товарен автомобил /международни превози/ на пълен работен ден, че ищецът е работил при ответното дружество за процесния период – м.10, м.11 и м. 12.2021 г., както и че уговореното месечно трудово възнаграждение е в размер на 650 лв.

Не се спори и се подкрепя от приложените по делото Заповед № 90 от 13.01.2021г. и Заповед № 24 от 19.03.2021г. на „****“ АД за командироване на ищеца, че последният е командирован да извършва превози в страните членки на ЕС по релации, определени от управителя на дружеството, за което са му начислявани дневни пари от по 35 евро на ден.

По делото е допуснато изготвянето на ССЧЕ, вещото лице по която подробно и ясно е отговорило на зададените му въпроси, поради което съдът намира, че следва да кредитира експертизата изцяло. Посочено е от експерта, че начисленията в представените по делото от ответната страна ведомости за месеците м.10, м.11 и м. 12.2021г. съответстват с уговореното между страните с трудовия договор месечно възнаграждение, което за посочения период е в размер на 1 950 лв. или 1 513,16 лв. след приспадане на осигуровките, които са за сметка на работника. Експертът е разяснил, че в настоящата хипотеза парични средства в общ размер на 23 928,53 лв. са заплатени по банкова сметка на ищеца за периода 11.06.2021 г. – 24.02.2022 г. при посочени основания в платежните документи: „заплата възнагр. И командировки“, „заплата възнагр.“, „заплата командировки“ или „аванс“, без обаче да е налице нарочно отбелязване за кой период точно е извършено съответното плащане, с изключение на платежния документ 24.02.2022 г., в който е вписано, че сумата представлява „заплата възнагр. м.01.2022 г.“. Посочено е, че за периода м.03.2021 г. – 01.2022 г. регистрите Разчетно-платежна ведомост за отдел „Шофьори тежкотоварен транспорт“ не съдържат подписи на ищеца. Въз основа на хронологичен регистър на ответното дружество за периода 01.03.2021 г. – 28.02.2022 г. за счетоводна сметка 609/01 „Други разходи, командировки“ работодателят е начислил разходи за командировки досежно ищеца за процесните месеци в общ размер на 5 681,69 лв. за 83 дни, от които за м.10. – 2 122,08 лв. за 31 дни, м. 11.2021 г. – 2 053,62 лв. за 30 дни и м. 12.2021 г. – 1 505,99 лв. за 22 дни. Вещото лице отбелязва, че в командировъчната заповед не е посочен точен период на командироване на

работника, като продължителността на шофирането за процесния период е в съответствие с представената по делото справка от дигитална тахографска карта за управление на Г. А., като за процесното време последният не е имал прекъсвания на командировката.

За установяване на наличието на извършени плащания от страна на работодателя за процесния период, предвид липсата на точно упоменаване на месеца, за който е заплатено съответното трудово възнаграждение и командировъчни пари, вещото лице е извършило съпоставка между всички начисления, удържки и плащания в полза на работника, и дължимите трудови възнаграждения и командировъчни пари за целия период на трудовия договор /прекратен със Заповед № 1083 от 14.01.2022 г./. Установено е, че общият размер на дължимите от работодателя суми е 21 776,73 лв., а последният е заплатил в полза на работника сумата от 23 928,53 лв., предвид извлечението от сметката на същия. Разликата от 2 151,80 лв., съгласно счетоводния регистър на ответното дружество – Главна книга със салда за периода 01.03.2021 г. – 28.02.2022 г. за сметка 421/9, вещото лице сочи, че се води като вземане от работника.

Във връзка с допълнително поставените на експерта въпроси е посочено, че съобразно твърденията на ищеца за уговорка между страните по спора за размера на следващото му се трудово възнаграждение и командировъчни пари от 1 700 евро за периода 19.03.2021 г. - 31.05.2021 г., 2 000 евро за периода 01.06.2021 г. – 30.09.2021 г. и 2 300 евро за периода 01.10.2021 г. – 14.01.2022 г., то същото е в общ размер на 6 900 евро за спорните месеци или левовата им равностойност от 13 495,23 лв. Разяснено е, че за целия период на договора, при отчитане на твърденията на ищеца за размера на уговореното възнаграждение и командировъчните пари, следващата му се сума е 19 986,54 евро с легова равностойност от 39 090,54 лв. Посоченото е наложило извода, че разликата между дължимата сума и действително заплатената възлиза на 15 161,75 лв.

В настоящата хипотеза спорен се явява въпросът за действителното заплащане на претендираните от ищеца суми в посочения от него размер, предвид твърденията му, че ответникът не е заплатил следващото му се трудово възнаграждение за периода м.10, м.11 и м.12.2021 г. и е налице допълнителна уговорка, уреждаща командировъчни в по-висок от посочения

в процесната заповед № 24 от 19.03.2021 г. размер.

Съдът намира, че при така установеното от фактическа страна, е установено заплащането на трудово възнаграждение и командировъчни пари за процесния период от страна на работодателя.

Предвидено е в чл. 128, т. 2 КТ задължението на работодателя да плаща на работника уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Съгласно чл. 215, ал. 1 КТ при командироване по чл. 121, ал. 1 работникът или служителът има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

По делото не е спорно, че за периода от 19.03.2021 г. до 14.01.2022 г. страните са били в трудово правоотношение, поради което на работника са следва заплащането на трудово възнаграждение за реално извършената от него работа, както и командировъчни пари, в съответствие с характера на работата му като международен шофьор.

В тази връзка съдът намира, че твърденията на ищеца за липса на подпис на представените по делото ведомости не могат да доведат до извод за липсата на заплащане на посочените суми. Съгласно чл. 270, ал. 3 КТ изпълнението на произтичащото от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. В случая, предвид изложеното от вещото лице по изслушаната по делото ССчЕ, а и неоспорено от ищеца, съдът намира за установено, че работната си заплата и командировъчните пари последният е получавал именно по банков път. Това от своя страна налага извода, че липсата на положен от работника подпис на ведомостите не означава, че процесните суми не са подлучвани от него.

Действително в представените по делото преводни нареждания не е упоменато извършеното плащане за кой месец се отнася. Съобразно изложеното обаче от вещото лице за наличието на извършени плащания от работодателя в полза на работника за целия период на трудовата му ангажираност, макар и не на точно определен период, предвид спецификите на работата на ищеца, в общ размер на 23 928,53 лв., която сума надхвърля

тази, която се следва на ищеца, при отчитане на уговореното в трудовия договор и заповедта за командироване, съдът намира за доказан факта, че ищецът е получил следващото му се трудово възнаграждение и командировъчни пари за процесния период. В подкрепа на изложеното е и уговореното в чл. 4 от трудовия договор, че основаното трудово възнаграждение от 650 лв. подлежи на изплащане до 20-то число на следващия месец. Ищецът с отговора на насрещния си иск от 10.01.2023 г. е посочил, че доколкото обучението му е продължило до 07.04.2021 г., дотогава не е получавал трудово възнаграждение. Видно от таблицата към въпрос 8 от експертизата, първото плащане на ищеца е извършено на 11.06.2021 г., което следва да се приеме, че представлява работната му заплата и командировъчни пари за м.05.2021 г. При внимателно проследяване на извършените плащания може да бъде направен обоснован извод, че за положения труд за м.10.2021 г. работникът е получил възнаграждение и командировъчни от 3 912 лв. на 8.11.2021 г., общо 2 166 лв. за м.11.2021 г. /от които 210 лв. аванс на 1.12.2021 г. и 1 956 лв. на 07.12.2021 г./, както и сумата от 2 543 лв. за м.12.2021 г. на 13.12.2021 г.

Голословни се явяват и твърденията на ищеца за наличието на допълнителни уговорки между страните по спора за заплащането на командировъчни пари в по-висок размер от посочения с процесната заповед за командироване. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ изисква сключването на трудовия договор да се извърши в писмена форма, която е формата за неговата действителност. Това налага и всяко последващо изменение на същия да бъде извършено по писмено съгласие между страните, съгласно чл. 119 КТ. Настоящият съдебен състав намира за недоказани твърденията на ищеца за наличието на допълнителни уговорки между страните по спора за заплащането на командировъчни пари в по-висок размер от посочения с процесната заповед за командироване, доколкото по делото не са ангажирани никакви доказателства от негова страна в тази посока. Напротив, от свидетелските показания на изслушания в хода на процеса свидетел ***, чиито показания съдът намира, че кореспондират с останалите събрани по делото доказателства, се установява точно обратното. Още повече, че именно с показанията на свидетеля се оборват и твърденията на ищеца, че е трябвало да заплати глоба за претоварен камион – свидетелят изрично посочва, че шофьорите носят отговорност за претоварването на превозните средства,

поради което при евентуална санкция за неспазване на тези изисквания, заплащането на глоба е в тяхна тежест, а не на работодателя.

Предвид изложеното съдът намира, че така заявената претенция от страна на ищеца подлежи на отхвърляне.

По насрещния иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД съдът намира следното:

Така заявената претенция обуславя установяването в условията на пълно и главно доказване на наличието на заплащане в полза на работника на средства в размер по-голям от реално дължимия му. От своя страна ответникът по заявената насрещна претенция следва да установи основание за получаването на сумата от 2 151,80 лв., посочена като надвнесена от работодателя.

Видно от изчисленията на вещото лице за периода, в който работникът е полагал труд при дружеството-ищец по насрещния иск, при съобразяване с размера на уговореното месечно трудово възнаграждение в процесния трудов договор и размера на командировъчните, експертът е стигнал до извода, че на работника се следва сума в общ размер на 21 776,73 лв. При анализ на извършените в полза на ответника по насрещния иск плащания обаче е установено, че са извършени такива от 23 928,53 лв. Посочено е, че разликата е в размер на 2 151,80 лв. От ответника не са ангажирани доказателства за полагането на труд от негова страна, обуславящ заплащането от работодателя на посочената сума.

По изложените съображения, съдът намира за основателен предявения насрещен иск изцяло в претендирания му размер от 2 151,80 лв.

При този изход на спора, право на разноски има ответникът по главния иск и ищец по насрещния, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Разпоредбата на чл. 359 КТ предвижда, че производството по трудови дела е безплатно за работниците и служителите, като последните не плащат такси и разноски по производството. Нормата следва да се тълкува в смисъл, че работниците и служителите се освобождават от дължимите към съда такси и разноски, които включват държавната такса и разноските за призоваване на свидетели, за вещи лица и по извършване на оглед /чл. 75 ГПК/, но не ги освобождава при отхвърляне на иска и уважаване на предявен насрещен иск, от отговорността за разноски, сторени от насрещната страна за адвокатско възнаграждение,

държавна такса и депозит за вещо лице.

В тази връзка своевременно е направено искане за присъждането на разноски от ответника по главния иск и ищец по насрещния, които съобразно представения списък по чл. 80 ГПК се изразяват в заплатена държавна такса от 86,07 лв., депозит за вещо лице от 208 лв. и адвокатско възнаграждение от 1 480 лв. По делото са представени доказателства за реалното извършване на посочените разходи, като за заплатеното адвокатско възнаграждение е приложен договор за правна защита и съдействие, съгласно който е заплатено в брой такова в претендирания размер. В тази част договорът има характера на разписка за реалното извършване на разхода. Съдът намира за неоснователно възражението на ищеца за прекомерност на адв.възнаграждение на ответника, доколкото се касае за защита против няколко иски претенции и предявяване на насрещни иски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите на **Г. И. А., ЕГН:*******, с адрес в град Варна, ж.к. **** 6, вх. Б, ет. 1, ап. 4, против „****” **ЕООД ЕИК:****** със седалище и адрес на управление: град ****, ул.”*****” № 11, представлявано от управителя ****, **ЗА ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО** в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца: сумата от **1950 лева/хиляда деветстотин и петдесет лева/**, представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври 2021 г., м. ноември 2021 г. и м. декември 2021 г. по трудов договор № ****/19.03.2021 г.; сумата от **6169.62 лева /шест хиляда сто шестдесет и девет лева и шестдесет и две ст./** представляващи левовата равностойност на сумата от 3 150 евро, представляващи командировачни пари за 90 дни по 35 евро на ден, за периода от м.октомври на 2021 г. до м.декември на 2021 г., съгласно Заповед № 90/13.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 13.07.2022г. до окончателно погасяване на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение №4422/14.07.2022г. по ч.гр.дело №9131/2022г. по описа на ВРС; както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **5375.60 лева /пет хиляди триста седемдесет и пет лева и шестдесет ст./** представляващи

левова равностойност на сумата от 3 150 евро, представляващи командировачни пари за 90 дни по 35 евро на ден, за периода от м.октомври на 2021 г. до м.декември на 2021 г., съгласно Заповед № 90/13.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата считано 10.01.2023г. до окончателно погасяване на задължението, на осн.чл.215, ал.1 КТ.

ОСЪЖДА Г. И. А., ЕГН:*****, с адрес в град Варна, ж.к. **** 6, вх. Б, ет. 1, ап. 4, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ **ЕООД ЕИК:****** със седалище и адрес на управление: град ****, ул.***** № 11, представлявано от управителя ****, сумата от **2151.80 лева /две хиляди сто петдесет и един лева и осемдесет стотинки/**, представляваща надвнесена авансова сума и неотчетена от ответника, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на насрещния иск - 26.10.2022г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 55 ЗЗД вр. чл. 211 от ГПК.

ОСЪЖДА Г. И. А., ЕГН:*****, с адрес в град Варна, ж.к. **** 6, вх. Б, ет. 1, ап. 4, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ **ЕООД ЕИК:****** със седалище и адрес на управление: град ****, ул.***** № 11, представлявано от управителя ****, сумата от 1774,07лв., представляваща съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните. ☐

Съдия при Районен съд – Варна: _____